

[Statsministeren]

myndighed til fordel for en bestemt kandidat til stillingen.

Jeg har i øvrigt ingen principielle betænkeligheder over for den praksis, der er anvendt.

Spm. nr. 1152

Til *boligministeren* (23/6 81) af:

Fogh Rasmussen (V):

»Hvilke skridt vil ministeren tage for at sikre, at bevillingerne til saneringsformål i højere grad anvendes til bevarende saneringer og dermed til forøget beskæftigelse fremfor til nedrivning af ejendomme?«

Begrundelse

Formålet med forhøjelsen af saneringsbevillingerne i de senere års ekstraordinære beskæftigelsesplaner har angiveligt været at øge beskæftigelsen ved byfornyelses- og boligmoderniseringsprojekter.

Ikke desto mindre er en uforholdsmæssig stor andel af midlerne anvendt til nedrivning af ejendomme i Københavns kommune. Skønsmæssigt er der i Københavns kommune nedrevet ca. 3.000 lejligheder i de sidste 3-4 år som led i saneringsplaner. Da nedrivning af ejendomme er langt mindre arbejdskraftintensiv end bevarende sanering, synes denne hårdhændede nedrivningspolitik at være en uheldig udnyttelse af saneringsbevillingerne.

I lyset af den ændring i saneringsloven, som folketinget vedtog i efteråret 1980, forekommer det urimeligt at fortsætte med de omfattende nedrivninger. Sigtet med denne lovændring var tværtimod at forhøje værdigrænsen for bevarelse, således at flere ejendomme end tidligere kan bevares gennem modernisering, hvorved der skabes mere aktivitet i byggebranchen.

Besvarelse (30/6 81):

Boligministeren (Erling Olsen):

Der har tidligere af folketingets boligudvalg været rejst spørgsmål om konsekvenserne af ændringerne i saneringslovens bestemmelser om finansiering af ombygning, forbedring og istandsættelse af bestående bebyggelse i medfør af en godkendt saneringsplan. Der henvises herom til boligministerens

besvarelse af boligudvalgets spørgsmål 80 af 2. juni 1981 (Alm. del - bil. 140).

Det fremgår af denne besvarelse, at sanering primært er en kommunal opgave. Saneringsloven kan således betragtes som et tilbud til kommunerne. Loven giver ikke boligministeren adgang til at pålægge en kommune at sanere eller til at fastlægge indholdet af de enkelte saneringsplaner, men boligstyrelsen har til opgave at påse, om de fremsendte saneringsplanforslag er i overensstemmelse med saneringslovens formål og bestemmelser, og i bekæftende fald godkende planerne og yde offentlig støtte m. v. til gennemførelsen inden for de rammer, saneringsloven og bevillingerne muliggør.

I afgørelsen af, om en bebyggelse inden for en saneringsplan bør nedrives eller bevares, eventuelt istandsættes, indgår en række overvejelser. Sigtet må være, at saneringsområdet i sin helhed bliver tidssvarende, ikke alene at den enkelte bebyggelse bliver gjort i stand, eventuelt moderniseret, men også at bebyggelsestætheden, friarealer m. v. bliver rimelige. I tætbebyggede ældre områder, som findes i Københavns kommunes brokvarterer, vil det derfor være rimeligt også fortsat at godkende, at bebyggelse fjernes, dels fordi det selv med de ændrede finansieringsregler må antages, at forbedringen ikke vil medføre en forøgelse af bebyggelsens leje- og brugsværdi, der svarer til udgifterne, dels fordi det er nødvendigt for at opnå en tilfredsstillende ordning af de fremtidige bebyggelsesforhold.

De saneringsplaner, der blev gennemført i Københavns kommune for nogle år siden, omfattede i vidt omfang totalsaneringer eller nedrivning af baghusbebyggelse, mens forhusbebyggelsen forblev uændret. I de seneste år går tendensen imod at gøre hele saneringsområdet tidssvarende, derunder at istandsætte og modernisere den del af bebyggelsen, hvor dette er økonomisk forsvarligt, og hvor den tilbageblivende bebyggelse kan indgå som led i den fremtidige bebyggelse af området. Der foreslås og godkendes en række saneringsplaner indeholdende omfattende moderniseringsarbejder. Finansieringsreglernes ændring må forudsættes at forøge denne tendens.

Spm. nr. 1153

Til *miljøministeren* (23/6 81) af: